

Szertefoszló emlékek

- Hellóka, megismertek még, régen látott kedves barátaim!

Jakab, hát te is itt vagy? Ezért nem tudtalak elérni! Húsz éve már, hogy utoljára találkoztunk.

- Részemről legalább harminc. Józsi vagyok, emlékszel még rám?

- Én is itt vagyok, Marci. Tizenöt évvel ezelőtt kávéztunk együtt utoljára.

-Igen, sok éve telt el, de most újra együtt a csapat. Mint régen. A munkában és munka után is. Emlékeztek?

Féltem, de máris örülök, hogy itt vagyok. Péternek szólították, aki bingedett a kapun. Csak annyit kérdezett: rokonok vagy barátok? Hát persze, hogy én is a barátokat választottam, mint ti.

- Feri nincs itt, ő a rokonokat választotta. A felesége volt mindig is a mindene. Folyton azt hajtogatta, hogy nélküle nem élet az élete.

- Egyszer megszorult, kért tőlem kölcsön, azután már nem találkoztunk.

- Lehet, hogy előled menekült a rokonokhoz? Ha ha ha

- Na, mesélj, mi minden változott odahaza!

- Felgyorsult a világ. Már nem olyan, mint régen. Nektek talán semmit sem mond: mobiltelefon, internet, virtuális világ ... Nem tudtam lépést tartani a gyors változásokkal. Azért a kényelmi dolgokat elfogadtam. Zsebben hordható telefon, amin mindig elérhető voltam, éjjeli tévé műsorok, ... ez tetszett.

Miután elmentetek, aztán az Asszony is, nem találtam a helyem. Hiányoztatok, egyedül éreztem magam. Néha felhívtam a vidéki rokonokat. Halottak napján virágot vittünk a lányommal az elhunyt rokonok sírjára, aki élt még, azokat felkerestük. Az én egyszobás önkormányzati lakásomban nem volt gyakori a vendég.

Barátaim, nagyon éreztem a hiányotokat!

Ekkor már egyedül éltem. Hogy valami társasághoz jussak, beléptem egy klubba. Beszélgetések, programok... ott is ebédeltem. Valakihez vagy valahova tartozni akartam.

A hölgyek társaságát kerestem A klubban is, a klubon kívül is. Velük könnyebben ment a barátkozás. Egy-egy bók, néha egy desszert, névnapokra virág. Hála ezen apró figyelmességeknek, a tréfás megjegyzéseimnek, vidám történeteimnek, ezek az idősödő hölgyek szívesen elfogadtak. Némelyik egészen közelről is. Hálásan elfogadtam a szíves barátságokat. Mindig viszonztam is, az anyagiakkal nem volt gondom. Szerettem a középpontban lenni. Kakasnak éreztem magam a tyúkok között. Sétáim közben összeszedtem a lehullott diót, megtörtem és odaajándékoztam annak, aki közelebb állt hozzám.. A süteményből mindig kaptam. A házban is volt egy kedves szomszédasszony, karácsonykor finom kuglófot ajándékozott nekem. Sajnos, a fia magához vette vidékre.

De azoknak az őrült kalandoknak az ideje elmúlt. A lehetőségek, a képesség is.

Emlékeztek arra az éjszakára, amikor a munka után nem mentünk haza, hanem ott marasztaltuk a telefonos kisasszonyokat is. Egész éjszaka csak ittunk és duhajkodtunk. Másnap pedig dolgoznunk kellett, mintha mi sem történt volna. Még szerencse, hogy a portás hallgatott róla.

- Ja, az az üveg konyak, amit a hallgatásáért kapott, neki is jól jött. Nekünk pedig ennyit megért!

- Ti arról nem is tudtok, mert sosem dicsekedtem vele, hogy egyszer, amikor éjszakás voltam, bejött hozzám a nagyfőnök felesége. Az a csinos, megközelíthetetlennek tűnő cicababa. Ja, ja, a férje dolgozószobájában az a bőrkanapé sokat mesélhetne! Teljesen kimerített, újra és újra kezdte, mintha éveket akarna bepótolni. Alvásról, pihenésről szó sem lehetett. Csak egyszer történt meg. Másnap ismét az a fagyos, gögös, „ a főnök felesége” volt. Átnézett rajtam, mintha sosem látott volna.

Az Asszonnyal más volt. Hét évig udvaroltam. Semmi testiség az esküvőig. Aztán normális házasság, egy gyerek. Közben egy-két kaland. Volt egy szép barna lány. Talán cigány, de ez engem nem érdekelt. Tanulni akart, segítettem neki, anyagilag támogattam. Rendszeresen meglátogattam a vidéki albérletében. Amikor befejezte az iskolát, messzebb talált állást, akkor lett vége.

Szerettem az Asszonyt. Kitarítottam mellette. Ápoltam, amíg tudtam, jól megvoltunk, küzdöttünk, mint a többi fiatal. Szolgálati lakás, kis telek, baráti segítséggel felépített kis hétvégi ház. Talán ha a lányunk nem tűnt volna el szó nélkül, minden másképp alakul. Két évig semmit sem tudtunk róla. Az anyja nehezen viselte. Aztán visszajött. Az utolsó években nálam lakott. A saját lakását kiadta. Jó munkahelye, jó fizetése volt. Nyugdíj mellett is ott marasztalták. Szép, nagy vidéki nyaralója van. Az, hogy sikerült kifizetni az élettársát, miután összekülönböztek, az nekem is köszönhető. A nyugdíjamból mindig maradt. Lecsökkentek az igényeim. A nyugdíjamat a lányom kezelte. Befizette a számlákat, én csak bizonyos összeget kértem belőle saját kiadásaim fedezésére. A megmaradt pénzt az év végén a lányomnak adtam, még az unokámnak is jutott belőle. A lányom három évente cserélte az autóját. A nyaralójába hétvégeken engem is kivitt. Jól főzött, az ottani kutyásokkal együtt sétáltattam a kutyáját. Jól éreztem ott magam. Aztán jött egy újabb kapcsolat az életébe. Már nem vitt ki kocsival, nekem kellett kiutaznom utánuk. Utána már az sem. Próbáltam főzni magamnak, vagy elmenni valahova enni. Később házhoz rendeltem a hétvégi ebédet magamnak. Karácsony egyedül, hétvége egyedül, születésnap egyedül, csak egy telefonhívás esténként a lányomtól, néha az ismerőseimtől és anyai. Amikor a lányom kikapcsoltatta a vonalas telefont, akkor már kevesebb hívás történt, a mobil hívás költségesebb volt mindenkinek.

Igyekeztem társat találni, de már elmúlt a fiatalság, az erő. Talán a kalandvágy is. A vágy a társra megmaradt. Kitartó próbálkozások, apró sikerek, mert vágytam a női test érintésére. Talán önigazolásként, hogy lám, még mindig férfi vagyok. Ha kellett, fizettem. Még akkor is, amikor már vége volt. Addig, amíg nem bántottak meg. Igen, sértődékeny voltam, és tartottam magam a döntéseimhez, a vélt vagy jogos igazamhoz.

Sok visszautasítás, egy-egy kávé meghívás, néha lopott, tiltott simogatás, vállalva az esetleges későbbi távolság tartást. Bezzeg Lajcsi! Igaz, húsz évvel fiatalabb volt, hullámos hajjal, nem kopaszon, mint én. Szép, természetesnek tűnő, nem mozgó fogsor, autó, kirándulások... Vele még biztosan csókolóztak is.. Bevallom, írgyeltem.

Egyszer a vonaton megismertem egy asszonyt. Meghívott magához vidékre. Az unokájával élt. Ott is aludtam. Aztán amikor legközelebb átutazott Budapesten, még csak fel sem hívott. Hát ezt velem nem lehet megtenni! Eldöntöttem, vége, befejeztük, nem is hívtam többet. Igaz, ő sem telefonált.

Rendesen szedtem a gyógyszereimet, jártam ellenőrzésekre. A klubban szerettek, szívesen elbeszélgettek velem. Volt, aki elfogadta a meghívásomat a hétvégi házamba. Csak semmi érintkezés, pusztán barátságból. Azért sikerült meglesnem a fürdőszobában. Barátaim, el sem tudjátok képzelni. A nők ott borotválják magukat, ahol azelőtt nem. Én már láttam ilyent a tévében éjszaka vetített, nem gyerekeknek való filmekben, de ez azért mégis más volt. Csak egyszer volt részem ebben az élményben.

Van még egy csak egyszer átélt csoda az életemben.

Akkor történt, amikor az Asszonyt még nem ismertem. Valaki más váltotta ki bennem ezt az érzést.

Egyszerű, nem is szép, hosszú hajú lány volt. Nekem egyáltalán nem tetszett. Vidám volt, vicces, nagyon jó társaság. Csak udvariasságból kezdtem el udvarolni neki. Szeretők lettünk, és valami bennem is megváltozott. Folyton csak rá gondoltam, pedig változatlanul nem tetszett. Beleszerettem. Egyszer séta közben úgy éreztem, hogy felemelkedem a földről. Lebegtem!

Ezt biztosan el sem hiszitek. Pedig megtörtént! Hihetetlen, elképzelhetetlen, csodálatos érzés!

-És mi lett azután?

- Találkoztam a későbbi feleségemmel. Amint megláttam, éreztem, hogy ő az igazi. A szerelem, ami addig eltöltött, szertefoszlott, kiszállt a szívemből, mintha sosem éreztem volna. Végtelen nyugalom szállt meg, és a bizonyosság, hogy ő lesz a párom.

- És ő mit szólt hozzá? A lány.

- Összetört. Őrjöngött. Volt már egy ilyen esete előttem, velem gyógyult ki belőle. Sajnáltam, de nem tudtam mit tenni. Hiába mondta, hogy nem tud lemondani rólam.

- És?

- Szerencsémre hosszabb időre külföldre kellett utaznia a munkája miatt. Még egyszer együtt voltunk. A kedvére tettem, de érzelem nélkül. Nem mondtuk ki, de tudtam, talán ő is, hogy ez volt az utolsó együttlétünk. Soha többé nem találkoztunk.

Teltek az évek, közeledtem a kilencven felé. Akkor végre lett társam. Nem feleség, csak barátnő. A kedvesem. Már ismertük egymást, a férjével még életében jó viszonyban voltam. Egyedül maradt, én is egyedül voltam. Egymásra találtunk. Rendszeresen találkoztunk. Sétáltunk, beszélgettünk, kirándultunk, még múzeumba is mentünk. És próbáltuk úgy csinálni, ahogyan tudtuk. Úgy éreztem, hogy ez nekem jár. Éreztem, hogy szeretnek, és jó volt nekem is szeretni. Egyszer még szilveszterkor is nála aludtam.

Aztán már nem mentünk sehova. Hetente kétszer ájtott, vasárnap én mentem át ebédre. Természetesen álltam a költségeket. Nagyon finomakat tudott készíteni. Sajnos azonban elmúltak a nekem tetsző idők. Csupán apró csókok, simogatások maradtak. A betegségére fogta, hogy elmúlt a vágya. Hezitáltam, véget vessek-e ennek a kapcsolatnak. De rájöttem, hogy akkor mi marad? Ki marad? Elhalmoztam ajándékokkal, csak jöjjön, hogy ne legyek egyedül, hogy mondhassam, hogy van kedvesem, hogy várhassam, hogy vasárnapi ebédet főzzön nekem. Ez nekem mindent megért.

Pedig közben arra a korábban megismert fiatal vörös nőre gondoltam. Őt szerettem, róla álmodoztam. Vágytam egy csókjára, de hiába. Túl öregnek tartott, hiszen ott volt az ő fiatal, erős barátja. Belém csak azért karolt, hogy el ne essek, és kinevetett, ha az érzéseimről beszéltem. A plátói szerelem szépségét dicsérte. De azért jókat beszélgettünk, és én hallgattam rá. Azt mondta, hogy becsüljem meg a kedvesemet, hiszen ott van mellettem, számíthatok rá. Igaza volt. A kedvesem végig mellettem volt, segített, sokat köszönhetek én is neki.

Ennek ellenére én mindig is próbálkoztam másokkal is. Séta közben próbáltam szóba elegyedni ismeretlen hölgyekkel. Volt, aki a kertjében dolgozott, amikor megálltam a kerítése mellett. Többször is beszélgettünk, de soha nem hívott be, és az én meghívásomat sem fogadta el. A férjére hivatkozott, akit én soha nem láttam vele. Volt, akivel egy közös padon ülve ismerkedtem meg, ő egy kicsit bohókás volt, de ő is visszautasította a barátságomat.

A kedvesem jött rendszeresen. Örültem, amikor láttam, hogy viseli az ajándékaimat. A születésnapján mindig étterembe mentünk. Nekem is mindig ő választotta ki, hogy mit egyek. Én az italt rendeltem. Pezsgőt mindig. Az

volt a kedvenc itala. Pedig volt, amikor megbántott. Amikor azt mondta, hogy fiatalabbra, erősebbre vágyik. Azután volt, hogy leskelődtem utána, hogy kivel találkozik. Féltékeny voltam, bár lehet, hogy annak van igaza, aki azt mondta, hogy a féltékenység önzés. Igen, tudtam, hogy szükségem van a segítségére, hiszen minden egyre nehezebb lett.

A lányom is látta. Kivágatta a nyaraló melletti szőlőt, mert már nem tudtam a munkálatokat elvégezni. Pedig addig a saját boromat ittam. A lányom nem járt ki, időnként az unokám jött, és levágta a fűvet. Itt is egyedül voltam, de szerettem itt tölteni a nyarakat. Keresztretjvényt fejtettem, napoztam, sétáltam. A kedvesem rendszeresen átjött, együtt magváltuk ki a szilvát, amit aztán befőzött lekvárnak. Nagyon ízletes volt, telente azt ettem.

Teltek az évek. Lelassultam, fáradékony lettem. A sétáim a felére, majd negyedére csökkentek. Elkezdett foglalkoztatni az elmúlás gondolata. De ismertem nálam is öregebbet, reméltem, hogy amíg ő él, nekem is van még időm, talán.

Aztán már sétálni sem mentem. Az ételt hozattam. Bőséges volt, ízletes, elég volt ebédre és vacsorára is. A kedvesem elment helyettem a boltba, amit kértem, elhozta. Már nem érdekelt, hogyan nőnek az Asszony által ültetett virágok, azokat meglocsolni is nehezemre esett. Ha vendég jött, már nem álltam fel, nem is kísértem ki. Csak elnézést kértem, mert tudtam, hogy mi illik.

Aztán a lányom, talán a kedvesem tanácsára, egy helyi asszonyt fogadott, aki hetente eljött és kitakarított. Ennek örültem, kedves volt az asszony, szeretett beszélni.

Elgyöngültem, bizonytalanná váltam. Elestem. Irány a kórház. A kedvesem velem volt akkor is. Úgy éreztem, ő és az unokám éltek. Eltitkolt diagnózis, hamis eredmény közlés, de bizakodó voltam, hittem az orvosoknak. Az az állat támadott meg, de nem mondták meg nekem. A valós állat hátrafelé megy, ám bennem egy hét alatt lefutotta a pályáját. De legalább nem okozott fájdalmat.

Most itt vagyok közöttetek. Nem búcsúztam el senkitől, lehet, hogy már nem is gondolnak rám.

De ennek már nincs is itt jelentősége. Örülök, hogy veletek, barátok közt lehetek.

Csak egyet sajnálok, egy valamire még annyira készültem. Ezerszer is elterveztem a következő születésnapomat. Ünneplés a klubban. Étél, ital, esetleg zene. Öröm, vidámság, kacagás. És mindenki engem ünnepelt volna, nekem szóltak volna a versek, köszöntők. Mint Jocinak, amikor 90 éves lett. Az Önkormányzattól is jöttek, virágot is hoztak, gyerekek adtak koncertet, volt torta és ünneplés. Nekem a lányom a lakásomra kérte az Önkormányzat ajándékát.

Legbelül bántott, de nem mondtam ellent a lányomnak. Gondoltam, lesz majd még hasonló nevezetes alkalom. Ezért szerettem volna gavallérosan, a többiekkel együtt megünnepelni, emlékezetessé tenni az én következő

születésnapomat. Jó lett volna közösen énekelni, viccelődni, esetleg tánkra is perdülni. A virtus bennem volt mindig. Akkor biztosan nem felejténének el soha. Szeretném, ha azok, akiket szerettem, akik közel álltak hozzám, időnként gondolnának rám. Nem, nem sajnálattal, hogy már nem vagyok közöttük, hanem mosolyogva, az együtt töltött vidám időkre gondolva.

Egész életemben tisztelettudó ember voltam. Holnap odamegyek Szent Péterhez. A nagy, ragyogóan fényes kapukulcsot néztem, ami az oldalán lógott, nem figyeltem a feje körül a glóriát. Bocsánatot kérek tőle, és mélyen meghajolok. Aztán megkeresem a védőangyalomat. Amikor Amerikában voltam az Asszonnyal a sógoroméknál, megmentette az életemet.

- Drága Barátaim, hagyjuk a múltat, éljünk ebben a dimenzióban a jelennek, és koccintsunk a viszontlátás örömére!